

Sygn. akt II Ka 926/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Jakuba Pogorzelskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2023 r.

sprawy **L. P.** oskarżonego z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 14 września 2022 r. sygn. akt II K 1191/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego L. P. na rzecz Skarbu Państwa 120 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 926/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 września 2022 r. w sprawie
II K 1191/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1) naruszenie przepisu postępowania tj. art. 174 k.p.k. poprzez niezasadne oparcie orzeczenia na części treści dokumentu z dnia 05.07.2022 r., która nie mogła stanowić dowodu w sprawie w zakresie w jakim D. B. opisał uszkodzenia lusterka;</p> <p>2) naruszenie przepisu postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez błędne jego zastosowanie i oddalenie na jego podstawie wniosków obrony o dopuszczenie dowodu nagrań załączonych do akt sprawy w dniu 24.03.2022 r., dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii, notatki policyjnej W. J. i dowodu z jego zeznań - co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w popełnieniu przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.;</p> <p>3) naruszenie przepisu postępowania tj. art. 410 k.p.k. polegające na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń stanu faktycznego okoliczności wynikających z wyjaśnień</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

oskarżonego i nagrania zdarzenia z dnia 18.08.2021 r. tj. przez pominięcie wejścia pokrzywdzonego na teren posesji pomimo sprzeciwów oskarżonego i pominięcie obecności córki oskarżonego w miejscu zdarzenia N. P. (na którą to obecność wskazała świadek I. P. (1)), co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia istotnych dowodów zmierzających do ustalenia prawidłowego stanu faktycznego sprawy;

4) naruszenie przepisu postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z (i) zeznań świadków: I. P. (1) i R. S. przez bezzasadne uznanie ich twierdzeń w zakresie wystąpienia szkody z jednoczesnym ustaleniem, że ww. osoby kłamały co do sposobu uderzenia oskarżonego, który miał tę szkodę wywołać (ii) dokumentu w postaci faktury (...) w zakresie uznania na jej podstawie wielkości szkody w kwocie 700 zł - co w konsekwencji miało wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu;

5) naruszenie przepisu postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w którym wskazywał na motywy zawisłości sprawy oraz przyczyny, dla których uderzył w pojazd pokrzywdzonego - co miało wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa L. P.;

6) obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia,

a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez sąd I-ej instancji uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, pomimo że na takie wątpliwości wskazuje ocena materiału dowodowego, co miało wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego.

czego następstwem był

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez niezasadne ustalenie, iż okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają przyjęcie, że L. P. wypełnił znamiona strony podmiotowej i przedmiotowej zarzucanego mu przestępstwa z art. 288 § 1 k.k., co legło u podstaw jego skazania, podczas gdy właściwa oraz zgodna z art. 7 k.p.k. interpretacja całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do wniosków zgoła odmiennych tj. (I) wykluczających u oskarżonego działanie o charakterze umyślnym z zamiarem bezpośrednim skutkującym przypisaniu mu odpowiedzialności z art. 288 § 1 k.k. (II) wykluczających wystąpienie szkody na skutek uderzenia oskarżonego w pojazd pokrzywdzonego podczas zdarzenia z dnia 18.08.2021 r.;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn z art. 288 § 1 k.k., podczas gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o winie L. P. i szkodzie przypisanej jego działaniu, co w konsekwencji

	doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, ażeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone błędnie, jak twierdził obrońca oskarżonego. Sąd Rejonowy nie naruszył żadnego ze wskazanych przez skarżącego w petitum środka zaskarżenia przepisów prawnych.</p> <p>- argumentacja zawarta w treści wniesionej apelacji nie była na tyle skuteczna aby przekonać Sąd Odwoławczy o słuszności postawionych zarzutów. Owszem apelujący kwestionując prawidłowość pierwszoinstancyjnego postępowania wskazał jakich rzekomych uchybień dopuścił się sąd meriti, jednakże rozważania zawarte w uzasadnieniu apelacji w istocie sprowadzały się do zdyskredytowania obciążającego L. P. materiału dowodowego, bez jednoczesnego respektowania wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, który obowiązuje nie tylko sąd przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących (postanowienie SN z 22.05.2019 r., II KK 135/19, LEX nr 2671513).</p> <p>- oceniając zeznania świadka, sąd może je we fragmentach uznać za prawdziwe, a w innych za niewiarygodne, w ramach swobody</p>		

sędziowskiej, na podstawie art. 7 kpk (postanowienie SN

z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie obdarzył zeznania świadków R. S. i I. P. (1) przymiotem wiarygodności w zakresie w jakim ww. potwierdzili fakt uszkodzenia przez oskarżonego lusterka pojazdu marki V. o nr. rej. (...). Na taki przymiot nie zasługiwały natomiast depozycje tych świadków co do sposobu jego uszkodzenia. Niezwykle pomocne przy ocenie tego dowodu okazało się nagranie z monitoringu, zamieszczonego na posesji przy ul. (...), (...)-(...) S., znajdujące się na k. 129 akt sprawy. Potwierdza ono w znaczącej części relację R. S. i I. P. (1), którzy konsekwentnie w toku całego postępowania, zarówno w fazie przygotowawczej jak i jurysdykcyjnej podnosili, że oskarżony w pewnym momencie wyszedł poza teren posesji i dokonał uszkodzenia lusterka (punkt nagrania: 03:38). To, że owi świadkowie wskazywali na odmienny sposób uderzenia w element pojazdu przez oskarżonego nie pozbawia ich relacji wiarygodności w całości. Trudno bowiem oczekiwać od nich, poddanych oczywistemu w takiej sytuacji stresowi, aby zapamiętali z fotograficzną wręcz dokładnością wszelkie szczegóły inkryminowanego zajścia (wyrok SN z 26.11.2014 r., II KK 161/14, LEX nr 1583219). Ich relacja jest spójna z nagraniem, choćby w zakresie czasu zdarzenia, położenia uszkodzonego pojazdu, zachowania oskarżonego, jak również chęci wezwania na miejsce przez I. P. (1) Policji. W związku z tym, że wymienieni świadkowie opisywali sposób uszkodzenia

lusterka odmiennie niż wynika to z nagrania dołączonego do akt sprawy, słusznie w tej części nie dano im wiary. Kontynuując, niezasadny jest także zarzut apelacji kwestionujący fakt wystąpienia szkody oraz jej wyliczenie. Brak jest bowiem podstaw do kwestionowania w tym zakresie zeznań R. S., wspartych przekazem I. P. (1), jak też podanej wysokości szkody, skoro wyliczenie to opiera się o fakturę VAT wystawioną w związku z naprawą uszkodzonego lusterka (k. 9).

- okoliczności, o których wspomina skarżący w zarzucie oznaczonym numerem 5 w ocenie

Sądu Okręgowego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a tylko wtedy ów zarzut mógłby być zasadny. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Rejonowy ustalił, iż przed zdarzeniem pokrzywdzony zaparkował swój pojazd przed posesją i na prośbę I. P. (1) wszedł na teren posesji w celu zabrania toreb i włożenia ich do bagażnika pojazdu (k.187). Skarżący nie wskazał zaś, jakie znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonego miałyby mieć obecność jego córki na miejscu zdarzenia, czy też ewentualna prowokacja ze strony pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy takiej zależności nie dostrzega. Nie sposób potraktować działania oskarżonego jako podjętego w ramach obrony koniecznej, na co wskazuje obrońca w uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego. Obrona konieczna polega bowiem na odpieraniu bezpośredniego, bezprawnego zamachu na dobro chronione prawem. Nie można natomiast jako działania w obronie koniecznej potraktować zachowania

odwetowego, co niewątpliwe miało miejsce w przedmiotowej sprawie.,

- nietrafny okazał się również zarzut naruszenia art. 170 kpk. Nagranie z k. 128 dotyczy zdarzenia z dnia 18.03.2022 r., zaś nagranie z k. 130 prezentuje zajście z dnia 01.08.2021 r. przeprowadzenie tych dowodów nie zmieniloby zatem ustaleń faktycznych, w związku z czym oddalenie przez Sąd Rejonowy wniosku obrońcy o ich przeprowadzenie było zasadne. Podobnie, wymowy materiału dowodowego nie zmieniloby dopuszczenie dowodu z zeznań świadka W. J. oraz stanowiącej uzupełnienie tych zeznań notatki urzędowej z 18 sierpnia 2021 r. Takie samo stanowisko Sąd odwoławczy prezentuje również co do opinii biegłego z zakresu antropologii. Tożsamość sprawcy nie budziła wątpliwości. Zarówno R. S. jak i I. P. (1) stanowczo wskazali na L. P. jako sprawcę uszkodzenia lusterka. Był on im dobrze znany. I. P. (1) to jego żona. R. S. wcześniej miał z nim kontakt. Oskarżony także nie negował faktu, że 18 sierpnia 2021 r. doszło pomiędzy nim, a pokrzywdzonym do sytuacji konfliktowej, nadto wskazał, że wybiegł przed bramę i uderzył w lusterko samochodu dłonią, zaprzeczając jedynie powstaniu uszkodzenia. Nadto, pomimo iż nagranie nie jest najwyższej jakości, to jednak wskazuje, że osobą, która dokonała uszkodzenia pojazdu był oskarżony, choćby z uwagi na jego posturę oraz utrwalony sposób działania odpowiadający temu, o którym wspominają świadkowie (punkty nagrania: 03:38, 10:37). Z nagrania wynika ponadto, że szkoda powstała w wyniku zachowania oskarżonego. Uderzenie było na tyle silne i szybkie, że mogło

ją spowodować. Przypomnieć w tym zakresie należy, iż treść art. 193 kpk stanowi, że powołanie biegłego następuje w momencie stwierdzenia, że okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymagają wiadomości specjalnych. W niniejszej sprawie takie wiadomości nie były potrzebne, albowiem, co już wcześniej zasygnalizowano, przy uwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, nie pojawiły się wątpliwości ani co do tożsamości sprawcy czynu, ani też sposobu jego działania.

- Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 174 k.p.k. stwierdzić należy, że mowa jest w nim wyłącznie o zastępowaniu zeznań świadka treścią pism, zapisków i notatek urzędowych. Zakaz unormowany w art. 174 k.p.k. nie stoi natomiast na przeszkodzie procesowemu wykorzystaniu treści pism, zapisków lub notatek urzędowych, o ile nie były sporządzone w ramach czynności procesowych, zastępując protokoły wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadka (por. wyrok SA w Łodzi z 4 czerwca 2013 r., II AKa 74/13, LEX nr 1342275). W przedmiotowej sprawie D. B. udzielił odpowiedzi na wezwanie Sądu Rejonowego o dołączenie do akt dokumentacji fotograficznej uszkodzonego lusterka, o ile taką posiada. Pismo nadesłane przez niego do Sądu wskazywało zatem jedynie, że zdjęcia nie zostały wykonane. Nawet gdyby przyjąć, iż Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia oparł się na oświadczeniu D. B. co do faktu uszkodzenia lusterka w pojeździe marki V. o nr. rej. (...) i naruszył tym samym przepis art. 174 kpk, to w żaden sposób nie

zostało wykazane, aby uchybienie to miało wpływ na treść wydanego wyroku. Sąd Rejonowy ustalając fakt uszkodzenia lusterka przez oskarżonego oparł się bowiem na szeregu innych dowodów, które świadczyły o jego sprawstwie. Z tego powodu zarzut nie mógł zostać uwzględniony

- odnosząc się do zarzutu z pkt 7, Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy art. 7 kpk w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego co do przyczyn, z powodu których uderzył w pojazd pokrzywdzonego. Przeciwnie, Sąd Rejonowy ocenił je prawidłowo, dając im wiarę i uwzględnił je dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu i wydając rozstrzygnięcie w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania. Motywacja oskarżonego i tło zajścia nie uchylają bezprawności czynu, stanowiąc jedynie okoliczności uwzględniane przez Sąd przy ocenie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

- bezzasadny był również zarzut dotyczący obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy dokonując prawidłowej oceny materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Naruszenie wskazanego przepisu jest możliwe w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne są zależne np. od dania wiary lub odmówienia jej określonym

dowodom, to nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2 kpk, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk.

- mając na uwadze, że zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych (pkt 1 i 2 apelacji) pozostawały wtórne wobec omówionych już zarzutów obrazy przepisów postępowania, zaś argumentacja obrońcy mająca poprzec wszystkie podniesione w apelacji zarzuty była taka sama, brak jest konieczności powielania dotychczasowych rozważań Sądu Okręgowego i odnoszenia się do tych postulatów. Podkreślić bowiem należy, że jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r., II AKa 171/15/O).

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego L. P. od zarzucanych mu a/o czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

nienależność zarzutów powodowała nienależność wniosku.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 września 2022 r. w sprawie II K 1191/21 – w całości</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 7 w zw. z art. 8 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123), a także § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł (opłata w kwocie 100 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS